

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3083/2018
11.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Косанић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4384/17 од 14.02.2018. године, у седници одржаној 11.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4384/17 од 14.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 308/2014 од 10.04.2017. године, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезана је тужена да тужиоцу плати 1.000.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете, са законском затезном каматом на тај износ почев од 10.04.2017. године као дана пресуђења па до коначне исплате у року од 15 дана; тужбени захтев тужиоца преко досуђених 1.000.000,00 динара до тражених 2.060.000,00 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 10.04.2017. године као дана пресуђења па до коначне исплате је одбијен; обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 210.225,00 динара са законском затезном каматом од 10.04.2017. године до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4384/17 од 10.02.2018. године, жалба тужиоца је одбијена, а жалба тужене је усвојена и пресуда Основног суда у Новом Саду П 308/2014 од 10.04.2017. године, у побијаном усвајајућем делу и у делу трошкова поступка је преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му на име накнаде нематеријалне штете плати 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.04.2017. године до исплате и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове првостепеног поступка од 16.500,00 динара у року од 15 дана од извршности пресуде под претњом извршења, а у преосталом делу првостепена пресуда је потврђена. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове састава жалбе од 22.500,00 динара у року од 15 дана од извршности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је рођен ... 1992. године и налазио се у притвору који му је био одређен решењем истражног судије Вишег суда у Новом Саду Ки 272/11 од 19.10.2011. године када је лишен слободе, па до 07.12.2012. године када је пуштен на слободу. Притвор је одређен из разлога прописаних чланом 142. став 1. тачка 5. ЗКП, а Виши јавни тужилац је против млађег пунолетног лица АА (овде тужиоца) поднео оптужницу због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 2. у вези члана 30. Кривичног законика. Решењем Вишег суда у Новом Саду К 42/12 од 07.12.2012. године, тужиоцу је, као млађем пунолетном лицу изречена васпитна мера појачаног надзора од стране органа старатељства на основу члана 9. тачка 10. тачка 11. тачка 12. тачка 17. и 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичног дела и кривичноправној заштити малолетних лица која може да траје најмање шест месеци а највише две године, с тим да ће суд накнадно одлучити о њеном престанку. У кривичном поступку суд је нашао да се у радњама оптуженог АА као млађег пунолетног лица стичу сви елементи покушаја кривичног дела убиства из члана 113. у вези члана 30. и 33. Кривичног законика. Приликом избора васпитне мере суд је имао у виду чињеницу да је реч о особи лаке менталне недовољне развијености чија укупна душевна зрелост не прати његов календарски узраст, већ заостаје за њим, као и све друге околности које се односе на његову личност и непосредно окружење, те је о кривичној санкцији одлучио применом члана 9, 10, 11, 12, 17. и 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, ценећи чињеницу да је у време извршења кривичног дела (04.10.2011. године) и доношења одлуке имао мање од 21 године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и утврдио да не постоји правни основ за накнаду нематеријалне штете.

Законик о кривичном поступку („Сл. гласник СРЈ“, бр.70/2001, 68/2002, „Сл. гласник РС“, бр.58/2004....76/2010), који је био на снази у време када је тужиоцу одређен притвор у члану 560. прописује ко има право на накнаду штете, те је ставом 1. тачка 1. тог члана прописано да право на накнаду штете припада лицу које је било у притвору а није дошло до покретања кривичног поступка, или је поступак обустављен правноснажним решењем, или је правноснажном пресудом ослобођено од оптужбе или је оптужба одбијена; а тачком 4. прописано је да право на накнаду штете припада и лицу које је у притвору провело дуже времена него што траје казна затвора на коју је осуђено.

По оцени Врховног касационог суда тужиоцу је, као млађем пунолетном лицу, законитим решењем истражног судије био одређен притвор, имајући у виду врсту и тежину кривичног дела које му је стављено на терет. У кривичном поступку утврђено

је да је тужилац извршио кривично дело тешко убиство у покушају у саизвршилаштву, са директним умишљајем и изречена му је кривична санкција васпитна мера појачаног надзора од стране органа старатељства. Тужилац је био у притвору и потом је против њега покренут кривични поступак у којем је утврђено да је извршио кривично дело за које му је изречена кривична санкција, ценећи чињеницу да је у време извршења кривичног дела и доношења одлуке тужилац имао мање од 21 године, као и друге околности у вези извршења дела и личности тужиоца. Како покренут кривични поступак није обустављен правноснажним решењем, нити је правноснажном пресудом окривљени ослобођен од оптужбе, нити је оптужба одбијена, правилно је другостепени суд нашао да у конкретном случају нема основа за накнаду штете коју тужилац потражује у овом спору у смислу члана 560. ЗКП.

Неосновани су ревизијски наводи којима се указује да је основ за накнаду штете чињеница да тужиоцу није изречена казна затвора, већ васпитна мера. Наиме, право на накнаду штете у смислу члана 560. ЗКП не зависи од врсте изречене кривичне санкције, већ је релевантна околност чињеница да је против лица које је било у притвору покренут кривични поступак у којем је утврђено да је извршио кривично дело покушај убиства у саизвршилаштву тако да тужилац није лице које је неосновано лишено слободе.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић